

APARE IN FIECARE LUNĂ DE DOUE-ORI

Abonamentul: 6 coroane (8 franci)

Redacția: str. Lemnelor 39.

Administrația: str. Lemnelor 44.

Nirvana

De-ar ști soarele vărațic
 Câte flori el ofilește,
 Când cu raza-i de jărațic
 Fără milă dogorește:
 S'ar ascunde de 'ntristare
 Intre nori... și-ar plânge 'ntruna
 Focu-i fără de-alinare,
 Și-ar muri pe totdeauna.

De-ar ști luna tânguioasă,
 Câte inimi lacrimoasă,
 Când o ved lucind duioasă,
 Palidă de 'nfiorează:
 S'ar lăsa s'o fure'ndată
 Vireolaci... să nu mai știe.
 Câți în fața-i își tot cata
 Biată jelea lor pustie.

De-ar ști stele lucitoare,
 Câți în ele-și cred destinul,
 Iar vedend că-'s peritoare.

Le rămâne doar' suspinul:
 Ar dispărea în noianul
 Fără margini al uitării,
 Cufunda-s'ar în oceanul
 Lacrimelor... desperării.

De-ar ști frigul iernii grele
 Câte suflete le'ngheață,
 Istovind în zile rele
 Și 'n miserii a lor vieță:
 Ingheta-s'ar el pe sine,
 Și-ar pieri pentru recie,
 Ispășind dureri haine,
 Cărora este obârșie.

De-ar ști cîntul ușuratic,
 Câte frumuseți sfășie,
 Risipind infurtunatic
 Drag senin de poezie:
 În afar' de lunci s'ar bate,
 Pe recie să 'nceteze.

*Țări și mări a tot răzbate
Șuerând să 'nfioreze.*

*De-ar ști marea 'nfurtunată,
Câte vieți ea dă pustiei,
Mistuinđ nesăturată
Victimele agoniei:
Turbura-s'ar de durere,
Impietri-re-ar de mahnire,
Și-ar da drum celor ce-ar cere
Valurilor... mântuire.*

*De-ar simți bătrân pământul,
Inegrit de-a lui vechie,
Cum se sapă 'n el mormântul
Tuturor pe vecinicie:
De'ntristare farima-s'ar,
Fără urmă 'n largul spaț,
Unde singur risipi-s'ar,
Ingropând al seu nesăț
De-ar ști vremea nesfârșită,
Cât de greu mai trecc'n viața.
Apasând nestăpânită*

*Peste suflet nori de ceață:
Înceta-re-ar să mai fie,
Lumilor etern stăpână,
Ar pieri 'n nimicnicie,
Ce pustiul o îngână...*

*De-ar ști spațiul haotic,
Câte miasme 'n sine poartă,
Osindind la traiu elotic
Pe acei cu neagră soarte:
Nu și-ar da nici șieși locul
In viață... și-ar dispărea
Intr'o clipă, ca norocul
Ce-l risezi, dar nu apare...*

*Ear de-ar ști de toate aceste
Soarta 'n veci neschimbătoare,
Ar vedea că nu mai este
Rost a fi stăpânitoare:
Adormi-re-ar ori ce viață.
Pe cum moartea 'nchide rana,
Impânzând eterna ghiată
Peste ochi... și-ar fi Nirvana!*

1899

Ioan Scurtu.

Sfîrnarii.

Novelă —

Fata Viroanei Șofrona era fată mare, dar nu mai știa ce-i dragostea.

Sedea departe de sat la poalele unei paduri, nici cu ochii nu vedea satul. Numai arare, la zile mari, mergea și ea, mai ales la biserică: să învețe ocinașele, să-și facă molitvă și să iee paști.

Avea tată-sau o turmă de capre, acele erau prietenele ei. Înbla cu caprele pe cele răzoare, vara la pașune, iarna la mugur.

Colea când pica ometul, și mergeau caprele la mugur, îmbrăca Șofrona ciocii¹ cei de lână, un cojoc mare lănos îl arunca 'n umere, straița 'n spate, bota la mână, și — aid Șofronă, prin cea smidă² după capre. N'o mai vedeai în sat până colo cătră primăvară, când era rinsă³ înflorită pe aluni.

Să facuse Șofrona o fată, tare și peptoasă, rar fecior care sa fi tras deget cu ea. — Nu simțea gerul, nu-i păsa de căldură, nu se 'ngrozia de noapte, nu se

teimea de lupi, și după urs arunca cu tăciuni, ca după căni.

Cânta în frunză ca feciorii, șuera în degete ca pécuararii, și chiuia ciobănește cât resuna codru de gura ei.

Așa fată era Șofrona.

Lumea pentru ea era așa cum era: vara cu frunză verde, iarna cu omăt. — Nu cunoștea supărarea, nu știa ce e jelea, nu cunoștea dorul, nici dragostea. Bucurie avea destulă: i-o faceau caprele.

Așa a crescut Șofrona fată mare.

Ei — dar vine primăvara vieții, primăvara cu soarele ei, care străbate și 'n codru.

Intr'o seară de primăvară stătea Șofrona sub crengile unui ulm mare, — caprele niguiau pe sub poalele pădurii și ea să uita lung, dusă și perdută, în amurgul serii. — Pe lângă ea curgea lin și șoptitor un riurel mic, peste riu era o pădure cu fagi, și prin pădure ici coala câte-o poieniță. — Era o liniște dulce de primăvară, numai elopotele turmei făceau un sunet plăcut în liniștea cea tainică de seară.

Și cum tăcea, și cum se uita și asculta, așa singură. — așa-i vinea că simte 'n sine un pusti, un gol, o înverșunare stranie. — nu știu cum și pentru

¹ Ciocii-s noște ciorecași scurți, din genunchi până la opinci. Pe locuri muntoase i poartă femeile iarna.

² Smidă = tufe dese și mărunte. Am auzit zicând și gozăt, probabil dela ungureșcul gaz.

³ Rinsă = floarea aluminii.

ce. Par fi vinit să sboare, să tot sboare, — peste dealuri, peste păduri, nu știu unde și nu știu pentru ce. Simția adese ca și când i-ar trece prin inimă ceva duios, dar plăcut, ceva lin și îmbătător ca un vînt cald de primăvară. Simția că-i place ceva, dar ceea ce-i place o neodihnește. — Ii vinea să cînte, — îi vinea horea, ca paserii cîntecul.

Era primăvara vieții. Incolțiau florile dragostei și fata nu știa ce-î.

I se părea ca și când ar auzi ceva în aier, ceva ne mai auzit; un cîntec dulce și tainic și ademenitor, — un cîntec care nu este, dar îl aude; îl aude oareunde, în cer sau sub pămînt. Simția și știa că nu-i cîntec, dar ei i se părea, că-l aude.

Cîntau îngerii tineretii, cîntecul primaverii, cel dintăiu.

— Mamă — zicea Șofrona, — nu știu ce, așa mi-e de dragă lumea asta câte-odată, așa o ved de frumoasă oarecum; să tot trăiești și să nu mai mori. Gîndești că ved stele luminînd, flori înflorind; și când stau așa singură colea sub poala pădurii, mi se pare că așa de frumos aud un cîntec dulce, ca din cer, un cîntec

Fotografii de ale cetitoarelor Revistei.

dulce de minune. Așa mi vine să cînt și eu, și — nu știu ce să cînt.

— Vai de mine, draga mamii, te-or fi diochiat zinele. Fă-ți cruce draga mamei și scui-pă de trei ori, căci diochiatul zinelor e rău, nu-i leac să scapi de el.

Așa zicea mama îngădurită, dar fata făcea din cap. Ea nu se temea de zine.

Și a început fata a vedea, că codrul e plin de frumsete, că câmpul e plin de flori, și paserile doamne frumoase cîntece fac prin păduri.

Le-a văzut ea, le-a auzit ea și până aici: dar nu le-a băgat în seamă, nu le-a înțeles. Acuma începea a le înțelege.

Și era în munte, oareunde departe, un fecior de pecurar, zicea cu fluerul cât se legăna frunza în codru, — și când auzia Șofrona noaptea fluerul acela, așa-i vinea să plîngă — nu știu pentru ce.

Și a tot mers cu caprele, a tot mers înainte. Nu știu ce așa o atrăgea. — Și l-a întălnit odată, pe feciorul cel de pecurar. Stătea lângă oi, răzimat în botă. Avea un cojoc în umere, șerpar pe lângă brău

și o căciulă mare de miel pe cap. Fecior tare și voinic, cu peptul gol, cu spete late. — Și avea doi ochi cum e mura.

L-ar fi grăit Șofrona, dar se temea de el. De când i se părea ei lumea asta așa de oarecum, de când is așa de jelnice doinele, așa de dulci glasurile, așa de frumoase câmpurile, — de când tot aude ea fluerul acel duios — se facuse fricoasă, se temea de feciori.

— Mai bădița — se încumeta odată Șofrona sflicioasă, — ce te doare pe tine când te aud așa cîntănd din fluer. Cine te-a învățat doina acea jelnică? Așa mi-e de jele când o aud.

— Ei — cine. M'a învățat ăst codru, m'a învățat pustiul, singuratarea, și-ia așa — dorul.

— Ce-i aceea mă — dorul?

— Știu io? Dorul.

Seara s'au despartii, și s'au dus, tot inusul cu dorul.

Intr'altă zi s'au întălnit iară, dar pecurarul avea peana de vase⁴ în căciulă, și fata și împănase coșitele cu iederă verde, și în iederă boabe roșii de măcieșe.

Nu le spunea nimenea, nu-i învăța nimenea; dar simțiau ei, doriau ei ca să fie frumoși. Dascălul cel mare și vecinic — dragostea, stîmnia în ei gustul frumosului, dorul cătră destîn.

A treia zi s'au întălnit iară. Șofrona avea poale albe ca omătul și ghioci în per, și fecioru-și luase cojocu în botă ca vara.

Și astazi, și mâne — ghiata s'a topit și au răsărit flori în urma ei.

Și când a fost colea iarna, cei doi copii ai codrului erau credințați, — mire și mireasă.

*

Tatal Șofronei era om nenvețat, dar era om cu mintea la loc.

Când a vînit pecurarul să ceară pe Șofrona, a gîndit că — ei, cuc cu cuc, corb cu corb. Și o-a dat.

Știa el, că Șofrona e cam boacănă, și știa că pentru fata lui nu-i mai bun pețitor, decât un pecurar. Cunoaște munții și silhele, pădurea și plaiurile; dar nu mai știe cât e lumea asta de pestriță, și căți fluturi și câte mândrenii sunt în ea! Iar Șofrona se uita la pecurărașul ei, când îl vedea, gîndeai că tot l-a imbuca. Apoi Șofrona era fată cam în dungii.

Deci o incredința tată-sau cu cel dintăiu pețitor. Și afla, că e bine așa. Cine știe, poate că el ar fi fost și cel din urmă.

Ei — dar nu așa gîndea lelea Viroană, mama fetei.

Căci lelea Viroană era femeie de vilfă mare, —

⁴ Vase — o plantă, verde și iarna care se face pe arbori și pe pomi betrăm, și are niște boabe cu suc cleios.

tata-seu fusese fet la biserică, și când era ea fată mare nu era fată ca ea. Așa-și aducea aminte lelea Viroană.

Și apoi mai era făloasă — pe capre. — Ce socoti? Atâta sumedenie de capră, și ea să nu-și poată mărita pe Șofrona de cât după un păcurar.

Se frământa lelea Viroană, tare se frământa; dar inzădar. Bătrânul își pusese caru'n petri, și nu putea să iasă la cale cu el.

Deci — se mai dăduse ea perului, așa cam pe jumătate; dar tot nu înceta a se uita împrejur, așa din coada ochiului. Știricea după pețitori intruna, și nu înceta a-și îmbia fata și caprele pe unde știa mame avute cu feciori holtei.

Și după ce și puse 'n cap gândul măritatului, o și luă pe altă strună.

Pe Șofrona o puse 'n brează. La tors, la dăpinat, la urzit, la năvădit — la lucru. — Ei, avea să-și coasă cămeșa cea de mire, frumoasă și împănată, să vadă fetele ce știe Șofrona. Cu șire peste umăr, cu ată unsă cu smoală dela cărâmbul carului, cu pumnusei lati și cu chiotori de bunbac, cu ciucuri în capete.

Dintâiu i-a pus în mâni un drug, mare cât o pârâdă, să 'ndruge canuri de lână; apoi hecela, apoi fusul; și 'n urmă, după ce îndrugase un coș de canuri și croi cămeșa cea de mire, și-i începu șire peste umăr.

Și îngurgă Șofrona la pui și la șire — de dragul măritatului — gândea că nu-i ea.

Numai câte-odată mai dădea de potcă lelea Viroană cu Șofrona ei. Când nu-i vorbea pe voie.

— Gată-te draga mamei, și te imepană și te scutură; că nu-i pădurea dintr'un lemn. Și or vini alții; mai feciori, mai voinici și mai frumoși. Feciori de neam mare, și avuți și vezuți, cât să stai și să te miri.

Așa zicea lelea Viroană câte-odată. Dar Șofrona săria 'n picioare, arunca furca, rășchitoriul, coselele — ce avea în mână: lua bota la mână, straița 'n spate și — aid, la capre.

Nu era fecior ca păcurarul ei în lume.

— Vezi tu boreasă. Bătrâna și fără de minte — zicea bătrânul, sucind din cap.

*

Era spre ziuă. Pe vremea când imbla pețitorii.

De câte ori auzi câte un câne lătrând, în tot pragul câte-o fată, scriburind de frig. Toată fata iese până 'n prag, să vadă unde latră câinii, unde merg pețitorii.

O vreme de scumpă amintire pentru fete mari. Câte fete, câte femei cu fete de mărit, toate 'n picioare. Stau gata toate — cine știe când vine și pe unde vine norocul?

Lelea Viroană ședea pe vatră și torcea. Mai orcea și mai atipia din ochi. Bătrânul coalea pe laviță

mai afuma lumea asta dintr'un Țiorb de pipă; iar Șofrona dormia pe podul șoprului în fin.

Pe ea n'o interesa lumea asta cu pețitori. Nici lătratul cânilor, nici frigul, nici pețitorii.

Mai avea două săptămâni până la nuntă, și i-ar fi fost drag să le poată dormi și acele. Când s'a trezi să se trezească nevastă.

Dar — cum dormia — odată i se păru, că aude prin somn, câinii lătrând. I-auzia bine, dar nu se putea trezi. — Ba i se părea că aude și vorbe; și câinii lătrau într'una. Când deodată auzi pe mamă-sa alergând prin șopru, și strigând într'un suflet: pețitori, Șofrona!

Șofrona se trezi, și — se'ntoarse pe altă ureche.

Dar lelea Viroană, aprigă și ațîțată, n'o mai slăbia: pețitori, Șofrona mamei.

Șofrona începu a se scormoni; dar i trebui timp: până să se descâlcească din fin și din paie.

Lelea Viroană puse picioru pe un oblon, și dintr'una fu pe podul șoprului la Șofrona.

Nici că una nici că două, — să se scoale Șofrona căci în casă-s pețitori.

La Șofrona i vinia în minte păcurarul ei, și prinse poară.¹ Dar mamă-sa n'o slăbia din vorbă.

— Aid; draga mamei, aid să-l vezi. Numai să-l vezi, și să-l auzi cum te cere. Aid, scumpa mamei!

Ei, numai ea să-l vadă și să audă cum o cere. — Deci se scoală Șofrona, merse.

Dintâiu în cămaruță, să se îmbrace. Mamă-sa i-a scos hainele din lada cea mare făcută din lătunoaie de fag, apoi un petec de hârtiuță cu rumioară și cisme roșii ca focul.

Și s'a îmbrăcat Șofrona. Cu poale albe ca zăpada incinse pe la brâu cu frânghii de târg, cu cojoc lung și cu cisme roșii, — gândea că nu-i ea.

— Așa, draga mamei. Să te vadă. Când vei intra 'n casă, să dai binete și să dai mâna cu pețitorii; apoi te sabuie draga mamei, să ai gură mică — o învăță mama grijnică; și ieși din cămaruță. Iar Șofrona, când fu chichită și ruminită biae, merse și ea și intră în casă.

A int'at Șofrona, nici ea nu știe cum; dar când a văzut ce e în casă era surprinsă fata. Nu văzuse pețitori, de când se pomenise. Când vinise păcurarul ei a peți, mamă-sa n'a mai făcut atâtea ponturi.

La fruntea mesei ședea un om bătrân și la cornul mesei altul mai tânăr. Cu cioareci subțiri de habă, cu cojoace cu blană pe margini, cu cămeși cu gulere ca domnii. — și cel mai bătrân purta perul dela frunte dat spre ceafă, așa că i se vedea fruntea toată, ca și la cărturari.

Tata Șofronei ședea la masă cu oaspeții, și inchinau dintr'o sticlă duduiață, mamă-sa la vatră se sirguia.

¹ Prinde poară — se opune.

La foc era o frigare mare, cu coaste și cu cărnați, sub frigare picătoarea;¹ iar mai încoalea o lespede mare de peatră, pusă pe trei pietri mai mici. — Pe vatră stătea o oală mare plină cu serob² și lângă oala o mătă albă mirosia și se lingea pe mustețe.

Focul ardea și pocnia strașnic, gândeai că și el știe de ce e vorba, lelea Viroana întorcea frigarea într'una, iar bătrânul, oaspeții spuneau din gură, aspru și inimoși — și mai cinsteau din sticlă.

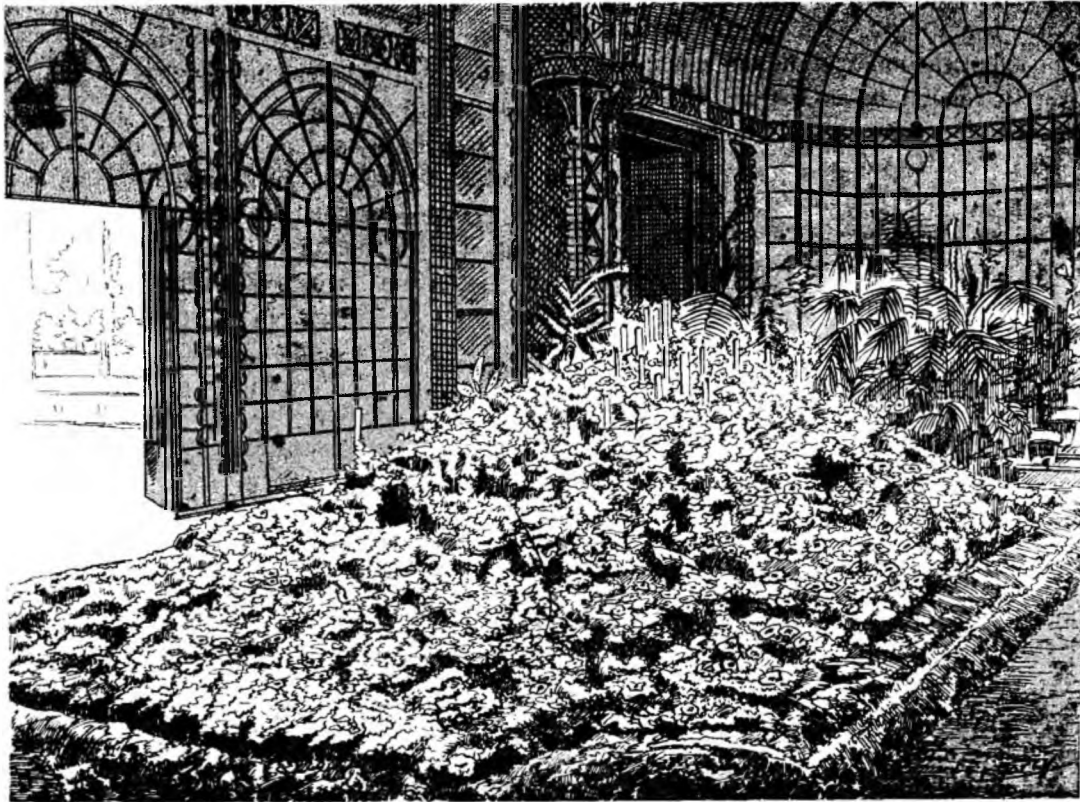
Erau rumeni ca focul. Cât de frigul de afară,

cât de caldura din casă, mai tare însă de beutura și de veselie.

Cel mai bătrân ședea în fruntea mesei, și o dădea tare pe bogătanie. La Viroana îi plăcea, căci știa cine-i. Un bogătan din satul vecin, un bogătan eu o avere — tot poveste. — Pe cel mai tiner nu-l cunoștea lelea Viroană, dar știa că bogătanul are un fecior holteiu. Ce nu știa lumea despre bogătoi.

Cum i vezu Viroana venind, îndată știu că-s pețitori. Și ce pețitori! Oameni pe cum i doria ea.

Așternu masa, se urea 'n pod să aducă cărnați și se repezi să trezească pe Șofrona.

Plante impodobitoare prin frunzișul lor.

Coastele și cărnații sferăiau la foc. Șofrona era chichită, și pețitorii ședea la masă și cinstiau³ din sticluță.

Tatal Șofronei — se ospeta și el, iac'—așa, căci n'avea ce face: dar nu i se împarea. — Fata lui era 'ncredintată, și era 'ndestulit, cum i sfetise soartea. — Ce-i mai trebuia lui pețitori? Deci stătea și el la masă, căci n'avea ce face. — Apoi — ce mai știi? — Dar

¹ Picătoarea — un vas care se pune sub frigare ca să piere în el.

² Scrob = aluat subțire din care fac scoverzile (clătitele.)

³ Cuvintul *a cinsti*, îl folosește poporul uneori, a da, a imbia, a se tracta.

lelea Viroană toată era foc și dragoste. — Multă la vorbă, dulce la gură, îi napădia cu dragostea.

— Placă cumetre, că a dat D-zeu — imbia Viroana sirguincioasă. — Il mai vezuse odata la un ospet, și-i zicea cumetru.

Cumetru trase una din sticlă, apoi se oțari din buze ca și când nu i-ar plăcea și dădu sticla mai departe.

— Placă cumetre! Oamenii v'au așteptat, D-zeu v'a adus. — Sa trăiți cumetre — inchină Viroana, — și ridicând sticla la gură, făcu ca și când o-ar săruta. — Apoi mai spori din gură.

— Acum dela D-zeu, — avem tot ce ne trebue; numai norocul îl așteptăm. Ian imbie Filimoane!

Barbatal ei, badea Filimon suci din șele.

— Ei — ei cumetră; norocul vine, adause oaspele — el nu rămâne pe drum. E bătrân și el și e cam schiop, vine încet și târziu, dar tot vine. Apoi — spun că norocul-i orb cumetră, nu nimereste dintr'una, dar tot nimereste odată. Imblă și — aleargă, și mai intră unde are ce căuta.

Să și vina cumetre, că suntem oameni, dela D-zeu, oamnei să-l știm omeni. Inchină Filimoane!

— Să trăești cumetre — inchină Filimon.

Viroana sari până la vatră, întoarse frigarea pe ceea parte, mai trase un vrav de jar, apoi tocni picătoarea, și iară se întoarse:

— Bea cumetre, bea dragă, — să fie ntr'un cias bun. Doară ne cunoaștem de mult, și ne-om cunoaște mai bine — dacă va fi rănduit de la D-zeu. Ei — ei știu io cine ești și din ce neam ești. — Inchina Filimoane!

Oaspele era măgulit. — Trase una din sticla, apăr o scutură odată, și se uita la măgelele ce facea.

— Ei — spori vorba oaspele, — suntem și noi cumetră — suntem sfirnari. Imblăm și alergăm, — căutam noroc și ducem noroc, și intrăm unde avem ce căuta. Să trăești cumetră!

La Viroana, i ridea sufletul. Cumetru-său era om cu minte și ei i plăcea cum vorbea. — El era tata la fecior, dar dădea și pe starostele. — Apoi așa vorbea starostii — tot în ponturi. Cât trăește și cât vorbește nu-ți mai pune vorba oblu în picioare, ei tot numai pe încunjur, pe departe.

— Și am venit — mai adause oaspele. — am venit la D-voastră; am știut că ne sânteti oamenii.

— Bine zici cumetre. Bine zeu. Așa e în lume, om cu om. — Știi, cum cântă ceta „frunză verde frunză verde, om la om trage nădejde.“ — Și ați nimerit cumetre, nimerit zeu. Aid Șofrona și inchină la dumniului — zise Viroana, și puse o sticlă la Șofrona în mână.

Șofrona inchină celui mai tiner — cum o învețase mamă-sa în cămăruță — apoi se făcu că bea puțin, și dând sticla, la fecior i dădu mâna. Feciorul primi sticla, dar nu se mișcă.

Asta nu-i plăcu lelei Viroana.

Trebuia ca feciorul după legea peșitului — să se scoale, să meargă cu fata ca să vadă vițelii — în tindă. Dar el n'a mers.

— Ei — e rușinos baietul cugetă Viroana, și inchină mai departe.

Coastele erau fripte, cărnații mirosiau cât colo — deci Viroana se sirgii și puse pe masă.

Măncați și ospetați bine — oaspele cel mai bătrân începu vorba:

— Apoi cumetre, noi am venit...

— Venit cumetre — i curma vorbă lelea Viroana, — venit zeu. Cum să nu veniți? Așa vin oameni la oameni. Ce D-zeu a rănduit, noi oameni păcătoși, nu ne punem împotriva. Nu zeu. Ian mai gustați cumetre, — inchina Filimoane!

— Am venit că am auzit...

— Auzit cumetre, — să n'auziți? Ce nu s'aude în lumea asta? Vestea bună și calul bun trec dealuri și trec munți.

Oaspele și-ar fi spus spusele, dar Viroana, spornică la vorbă și veselă și nșulătilă, nu-i mai da răgaz.

— Am auzit că aveți... voi ospele să sfirșească vorba, dar Viroana îl năpădi cu vorba.

— Avem zeu, — avem cumetre. Poate dela D-zeu. Și avere frumoasă, și fată buna, și sănătoasă dela D-zeu. Avem cumetre...

Viroana nu putu sfirși, căci i dadu o oală în foc. Deci fugi la oală: er oaspele folosii vremea.

— Am venit la D-voastră, că am auzit că aveți — niște capre de viudut.

Când auzi Viroana vorba — își perdu cumpetul și-și versă oala toată. Iar Șofrona, care de abia astepta să treacă și asta — ca scăpată de toată grija — se puse să șadă pe cornul vetrii, și șezu într'un blid cu scrob.

Și într'asta ca din poveste se auzi un fluer doinic departe la o stână de iarnă. Era fluerul păcurarului. Iși trimitea dorul la mireasă.

— Auzi mamă fluerul? zise Șofrona veselă.

— Aud draga mamii. Aid în cămăruță. — Ce mai oameni! Sfirnari!

Și au eșit amândouă.

Șofrona și-a desbrăcat cojocul, și-a împăturat poalele. — și mamă-sa le-a pus în ladă. — — —

Afară se vedea de ziua.

Șofrona își luă straița în spate, bota la mână, și — aid la capre.

V. R. Buticescu.

❖❖❖ EPIGRAMME ❖❖❖

Unui medic.

*Om ca el de bun în lume
Nu văzuși nici o să vezi...
Dela bolnavi nu ia plată,
Plat'o ia dela erezi.*

Unui avocat.

*Tu zici că tot arutu-ți
Prin muncă-i câștigat
Că nu prin a ta muncă,
Să spui îns'ai uitat.*

I. I. Săulea.

❖❖❖ ILUSII PERDUTE. ❖❖❖

În copilărie fantazam de lucruri, cari nu există în realitate, dar în gândul meu le teseam cu atâta siguranță, ca și cum ca mâne toate se vor implini.

Nu odată ședeam pe iarba moale din grădina cu pomi, cu ochii țintiți în chaosul albastru, cugetând la îngerii, cari aduc pomul de crăciun.

— Sigur au aripi, alt-cum n'ar putea sbura din cer.

Așa sînt desemnați și 'n cartea mea de rugăciuni...

Oh, de aș avea și eu aripi să pot sbura colo sus, de m'aș putea culca în aierul acela albastru, și să-mi razim capul visător pe o stea...

Ce bine trebuie să le fie îngerilor, să viseze pri-tre stele!

Las' când voiu fi mare, — mi-oiu face aripi, ș'-atunci sigur voiu sbura acolo. Când voiu fi mare!..

*

Un șir de ani am inmormintat de atunci, și cu ei ilusiile și speranțele frumoase de odinioară.

Eram de 17 ani...

Iubiam ilusiile visate cu toata căldura sufletului meu fantastic. Steaua, pe care doriaam să-mi razim capul s'a schiubat în o ființă...

Așa frumos l'-am crezut!

Frumos în calitate frumoase sufletești, bun și nobil ca un zeu.

Speram, că-l voiu afla, și-l voiu iubi totdeauna, speram că eu încă voiu fi iubita.

Așa credeam odată!...

Și azi când stau în iarba moale din grădina cu pomi, cu ochii țintiți privind chaosul albastru, me cuget iară la îngerul meu, la stelele sufletului meu, și cum privesc în jur de mine, în mintea mea se desfășura ca icoane nesterse și neuitate milioane de gânduri.

Mă ved de 19 ani, și mi se pare că merg la bal, unde l'am văzut pe el. Răzimat cu capul pe mâna dreaptă, ședeau într'un unghiu al salei, de unde privia indiferent mulțimea, care sbura pe lângă el.

Inima mea palpita în acest moment mai tare.

— Acesta va fi el!

Ne-am cunoscut... Din minutul acela am simțit că-l iubesc, și cât am fost de fericită, când din privirea lui am cetit, că sunt iubită.

După bal a urmat visita, apoi scrisorile dulci și intime, era imposibil să mă îndoiesc de iubirea lui. Mai târziu... m'am convins însă, că om e și el ca toți ceilalți... și nu... idealul sufletului meu... M'am înșelat în sufletul, și simțemintele lui... mă durea reu înșelarea, mă durea însă mai tare, că el... a fost amăgitorul sufletului meu...

Toate aceste sînt lucruri de toate zilele, și vechi.. nou era numai pentru mine, a trebuit să fiu și eu erou unei povesti în viață. Cu toată amarăciunea îngrămădită într'un suflet vulnerat, me gândeam atunci:

— De nu imi veniai în calea vieții, de nu me observai, de nu te întâlneau nici odată, de nu-mi lăsaai nici o mică ilusie, oh, de nu mă făceai nici când să te cred pe acel pedestal înalt, pe care te-au ridicat ilusiile mele, oh, de nu me făceai să te cred nici odată de zeul sufletului meu!... Dar tu te-ai aruncat din înălțime și... ai căzut în maracina... lăsându-mi de suvenire numai o statuă zdrobită, mănjită cu noroiu...

— Oh D-ne D-zeule, bolnavului îi dai speranță, celui în agonie credința Ta, — dar sufletului meu orfan de cei-ai luat toate mângăierile, cari le dai suferinșilor de pe acest pămînt?!

— Tu suflet tânguitor scaldat în marea durerii, îngroapă chinul teu profund sub pămînt, netezește pă-

mîntul scurmat al tîeu, și plantează acolo iarba uitării. Uitarea... uitarea...

Ah dar „oare prinsoncrul poate uita libertatea? Selavul închis în cea întunecoasă uita luciul soarelui?” Tu biată inimă, care ai sperat și ai crezut odată, oare cum să poți uita?!

Simțemintele tale erau prea profunde durerea născută din ele încă e mai mare și durabilă...

— D-zeu cu voi, credință, speranță și iubire. D-zeu cu voi ilusii, adio vecinic tinerețe pline de visuri! Voi toate, toate așa de crud și fără milă... m'ati părăsit!

D-zeu și cu tine idealul meu iubit, fii așa de fericit, cât sînt eu de nefericită. D-zeu se te ferească de durerea, care o simte sufletul meu sdrobit în ruină... ruină, pe care nici mușchii nu inverzesc...

*

Imi aduc bine aminte de trecutul tinereței mele De multe ori îl rețrăiam din nou.

În zilele prime de durere stam culcată când în pat, când pe sofa svircolindu-mă în ferbințeli nervoase, uneori strigându-l ca și o nebună, uneori șoptindu-i ca în visiune.

Am suferit groaznic. După luni de zile și durerea mea s'a tras în alvia sa. Ocreanul încă se astimpără, — dar lasă urme netrecătoare. Fața mea, albă ca zăpada, s'a făcut galbenă întocmai ca frunzele arborilor toamna târziu. Luciul vibrator al ochilor mei căprij a dispărut, vocea, mea, plină de farmec de altă dată suna timpit ca și un ulcior vechiu și sfărîmat. Cu sufletul obosit, și disgustată imi trăgeam povoara vieții...

Un șir de ani au sburat pe aripile vremii... Azi iară stau în iarba moale din grădina cu pomi, și privesc printre arborii cari au îmbătrănit cu mine... Acum când vîd chaosul albastru, nu mai doresc îngeri și stele... ci pacea și odihna...

Olga Dorina Poruțiu.

Noi ținem Joile.

Cause mici, — efecte mari

— humorescă. —

(Urmare)

Eroul gendarm declară că afacerea nici decît nu este încheiată și că dacă — eliberă pe prinsoner, o face pre risicul d-lui magaziner.

— Da, da, lasă-te numai pe mine; primesc toată răspunderea; eliberă-l numai, și încă la moment! —

— Bicicleta! — spuse repede și scurt Ion. — Ei, aceea era în Năsăud.

— Vino cu mine — propuse magazinerul — trăsura e gata, la noi te vei recrea de aventura și spaima avută. Știu că vei fi rupt de foame și sete, de seara vii cu trăsura mea la Năsăud, soția și așa nu-i acasă nu te împedecă dar nimic. —

Inginerul primi propunerea. La masă în viranda

magazinului făcără mult haz cu aventura, care acum le părea comică și hazlie.

Cuiu cu cuiu se scoate afară, — adause magazinerul îndemnându-și oaspele să beie din vinul curat și tare, adus din ghețarul seu bine aprovisionat, zicând că acela e cel mai bun leac pentru cheful din noaptea trecută. El încă; i ajută din răspuțeri.

Dar vorba românului: — „Reul umblă cu soție” — se adevărește și în cazul de față. Doamna Patora găsi pe mama sa în stare mult mai îmbucurătoare, de cum credea și cu toate că avea „concediu” mai lung, dorul de casă și de soț nu-o lăsa în pace, așa că a doua zi plecă spre casă vrând să suprindă pe bărbatu-seu.

Servitoarea i spunea, că domnul a plecat de dimineată cu bicicleta și încă nu s'a rentors. Lueru nostim, unde putea el să stea o zi întreagă de vara? Așa n'a mai făcut. Ori poate e în vr'un birt — usând de absența ei? — Vrea poate să facă ceva aventură? — Nu-și putea inchipui dar ne având răbdare și luă mantaua și plecă la unchiul Mureșan.

Sta în balcon la masă și-și citea jurnalul.

— Ei nepoțică, te-ai și rentors? — Așa curând?

— Nu ai văzut pe Ion?

— Nu, nici ieri nici azi! — Ce, te superi așa mult nepoțică?

Cum să nu me super, se gândia în sine, Ion a plecat azi dimineată cu bicicleta și încă nu s'a rentors, nu știi n'a plecat poate în Salva la fabrică? —

— Nu-i acolo, l-am cercetat fiind într'o comisiune, dar încă nu era acolo.

— Atunci i-sa întâmplat ceva! —

— Nu fi copilă! Poate are ceva de lucru altundeva, ori. — — —

— Ori! — — —

— Ori poate se mai încălzește nițel undeva!

— Ce vrei să zici cu asta unchiule? —

— Ei, apoi spuneau ca aseară a fost o beție națională și Ion încă a fost de față: sigur are acum dureri de cap, căci nu-i obișnuit cu cheful, și o fi eșit la aer. — Cuiu cu cuiu!

— Oh, unchiule! — Ce vorbești: doar Ion nu-i așa om...

— Oh, oh, doar nu e crimă a bea un păhărel iac'ășa de dor și urit.

— Nu, nu, nu se poate — nu-mi vine să cred — și chiar zici, că Ion nu-i obișnuit — poate e bolnav undeva. — Unchiule du-te draga și-l caută pe undeva.

— Nepoțică, doar nu vrei să faci din el un erou de pantoflu?

— Nu, nici decât, — dar sunt foarte neliniștită — mâne, poimâne, poate merge — dar azi — azi — oh, cum m'am bucurat înainte de surprinderea ce era să-i fac — oh, unchiule; mi-e frică. —

— Așa sunteți voi nevestele tinere; — zise Mureșan, căci el era burlac bătrân, dar când văzu că ochii nepoatei sale sunt scaldați în lacrimi, și trase cismele și se porni cu dinsa la căutate. —

Pe stradă se întâlnește cu polițistul Cărcule. — Așa își vira nasul în toate birfurile să-l întrebăm, poate l'o fi văzut undeva. Cărcule n'ai văzut azi dimineată pe nepotul meu, inginerul Patora?

— Nu, dar bicicleta chiar acum i-au adus-o la primărie.

— Bicicleta lui? — Ce? — Cum? — fără el? —

— Așa-i cum vă spun, gendarmul Kreisel o-a găsit în pădurea de la Lușca.

— A găsit-o? — strigă disperată tinera soție, apucându-se cu ambe mâinile de umerii unchiului.

— Da, și hoțul, care a furat-o încă e prins și azi îl aduc aici la primărie.

Dar bărbatul meu, bărbatul meu unde-i? — — Tinera nevastă începu să plângă cu amar. Pe unchiul încă îl cuprinsese grija.

— Te rog Cărcule spune-mi cum s'a întâmplat lucrul?

— Anume nu știu nici eu cum a fost, căci nu se ține de lucrul meu, atâta e sigur, că un om necunoscut a furat bicicleta și ea cel ce va reafila-o va căpeta o cinste mare de 25 cor. —

— De la cine?

— Dela D-l inginer. —

— Accea e imposibil inginerul azi dimineată a pornit cu bicicleta.

— Cum, azi? — Ei dar asta se întâmplase încă ieri.

— Cum se poate? Ieri a fost bicicleta toată ziua la mine.

— Ah eu uitasem să-i spun că ai luat-o unchiule zise nepoata — poate a fost în credința că i-au furat-o.

— Da asta se poate, dar lucrul nu e clarificat. Cum ajunge azi bicicleta la poliție ca furată? când însuși Ion a plecat cu ea de acasă?

— Iar eu pot să jur, d-le că mai adinea-ori au adus bicicleta domnului inginer la primărie; eu am luat-o în seamă. —

— Ce poate fi la mijloc? Una e sigur că nepotul meu azi dimineată a plecat cu bicicleta și acum o aduc la primărie fără el.

— Că Ion s'a întâmplat ceva — oh, am zis eu, am știut eu!

Afacerea era în adevăr nostimă. Bicicleta găsită în pădure, în manile unui hoț sequestrată, hoțul prins, ear inginerul nicăiri! —

— Doamne nu me lăsa, — se tânguia nevasta — el zace undeva rănit, ori poate chiar mort în pădure și noi stăm aici cu mâinile în sin. — Vino, vino unchiule, te rog vino să-l căutam. —

— Liniștește-te draga mea; poate e ceva mistificație la mijloc; mă duc la comisar și vorbesc cu el; tu deocamdată așteaptă acasă.

— Pentru D-zeu, așa ceva nu pot să fac. Eu vreau să fiu de față, vreau să-l caut, să-l gădesc. — Oh, Dumnezeuule, Dumnezeuule! —

Comisarului încă i-se păru de neînțeles întimplarea și promise că va trimite numai decât un polițist la Entradam, să caute cum stă lucrul mai cu de-amănuntul. Dar nevestica disperată nu voia să rămână și s'astepte acasă.

— Să mergem unchiule, să-l căutăm în pădure. Poate vieața-i în pericol. Vino să mergem! — Luăm cu noi toți servitorii și-l căutăm. Rugăm pe cunoscuți să ne ajute.

Nu trebui însă să caute oameni, s'au adunat ei singuri în urma curiozității. Se înarmară cu fel de fel de arme, felinare etc. și porniră către pădure. Unchiul și nepoata în trăsură cu bandage și perini porniră repede înainte.

Tinera nevastă ședea în trăsură palidă, cu ochii plini de lacrimi și nu cuteza să se uite nici în dreapta nici în stânga. Sta aproape inconstientă lângă unchiul, care mâna caii în cel mai turbat galop.

Nu vorbeau nici un cuvânt. Din când în când unchiul întreba câte ceva spre a se convinge, că nepoțică-sa e încă destul de curajoasă.

În pădure oamenii se împrăștiară, trăsura mergea pe partea dela Prislop în pași, fiind instruată că la cea dintâi fluerătură să tragă în acolo de unde va auzi-o.

Era întunec, pe sub pomi erau umbre negre și sgomotul celor ce căutau răsuna tare și lung în liniștea nopței. Fiecare pas, fiecare pocnitură de găteje se auzia. Minuttele păreau veacuri; așa se păreau de lungi.

Un sas venia din pădurea Cepanului, se opri lângă un tufiș și privia curios la ceata de necunoscuți, cari căutau prin pădure. La urmă îi întreba sasu, că ce caută?

— N'ai auzit de un furt, un omor, prin părțile aceste? întreba d-na Potoră.

— Nu... Spuneau în Cepan că s'a furat o roată a unui domn din Năsăud, că l-au dus la Entradam și de acolo iarăși la Cepan la magaziner.

— Pe cine, pe hoț? întreabă unchiul.

Pe domnul, a cui a fost roata.

— Bărbatul meu, bărbatul meu — trăește? spune-mi bade trăește? greu rănit? —

— Ei, mă întrebă prea multe doamnă, de trăit trăește, dar spuneau că se vedea cam necăjit.

— Mai mult nu știu nici eu. —

— Mulumită ție Doamne; bine că trăește.

— Și știi sigur că e în Cepan?

— Da, da; ficiorul morarului a fost în sat... Spunea, că e un inginer și că s'a dus la magaziner. —

— L'a dus, unchiule l'a dus, auzi, atunci el zace — poate greu rănit. — — —

Unchiul chemă un om aici, dete instrucțiile de lipsă, coboriră din sus de Prislop în drumul țerei, fluerară după trăsura și suindu-se o luară în galop către Cepan.

Încă nici nu se opriră caii și d-na Potoră se dete jos din trăsura. Magazinerul eși în ușă curios, să vadă cine vine așa târziu. Era roșu ca un curcan, abia mai putea sta pe picioare văzând pe doamna Potoră să îndreptă spăriat și... pe față — i-se arăta spaima ce-l cuprinsese.

— Unde-i bărbatul meu? Condu-mă la el! —

— Doamnă dragă — îngână el — eu — eu — rog — aveți puțin — pa-ci-înță — o să me uit. —

— Nu, nu, și eu merg cu d-ta; vreau să-mi ved la moment bărbatul,

— Dar de unde ai și auzit — mă rog — lăsați-l să se restaureze câte-va oare! — — —

— Doar eu n'o să-l conturb? — — —

— Nu — nici decât — dar unchiul d-tale încă — va spune — că am drept; priveliștea nu e pentru o nevestuică tineră. — — —

Ea-l privia cu o căutătură zdrobitoare și-i zise: „Eu îi sunt soție, crezi d-ta că sunt așa de slabă, ca de o priveliște rea, să nu-i grăbesc într'ajutor la nefericirea, ce l'a ajuns?”

— Dar d-ta nu-i poți ajuta absolut nimic. — —

— Unde-i el? întreba ea rece.

— De-ocamdată în pat.

— Dar unde? Unde? — Sermanul meu soț îl fură. își periclitează sănătatea; cade 'n mâinile unui hoț și acum nici nu vreau să mă lase la el. —

Magazinerul se uită uimit la ea. „Asta e totuși prea mult, doamna mea — mă rog aici e Potoră în odaia mea, poftim; dacă nu voiți să ascultați de sfatul meu binevoitor. —

Ea se repezi în odaia deschisă.

— Te rog domnule consilier — zise magazinerul către Mureșan — fii bun liniștește pe doamna să nu-facă o scenă prea — prea, căci nevasta mea și de altcum e iritată în gradul suprem.

În odaie s'auzi un strigăt disperat. D-na Potoră se aruncă spre inginerul, care zăcea în pat aproape inconstient.

— Sermanul meu bărbat, serman de tine, ce a trebuit să ajungi. să se întimple cu tine. — Dar cel puțin — har Domnului. — Nu m'auzi? — Nu mă vezi? — Ioane!

Un mormăit a fost răspunsul inginerul, care dormea ca mort, se întoarse pe cealaltă parte. Mureșan

sta în uşă şi aştepta să vadă cum se vor desvolta lucrurile. La spatele lui sta curios şi uimit magazinerul.

— Păcat de atâta îngrijire aşa ceva se poate întâmpla cu ori cine, cred că nici la d-l inginer n-o fi ultima.

Mureşan privea când la faţa roşie a lui Potora, când la magaziner.

— Ioane! Uită-te la mine numai odată; nu mă cunoşti??

— Ufff!... miserabilul de el!...

— Ce zice? — întreba d-na Potora cu impacientă.

Unchiul sta ca mai înainte: abia îşi putea năbuşi risul.

— Lasă-l să doarmă, leacul cel mai bun pentru el, erupse în fine cu mare greu Mureşan.

— Dar trebuie să ştiu ce-i lipseşte; Ioane, scumpul meu Ioane!

De geaba Ion dormia şi sforăia liniştit.

Afară se auzia apropierea mai multor paşi grăbiţi. Cântăorii din pădure veniau într'un suflet, caii stăteau nerăbdători. Omul presupus mort de jumătate era liniştit, dormia ca mort, urmarea unui chef teribil.

Situaţia era comică. Unchiul nu se mai putu răbda, răzimat de uşă ridea cu lacrimi; magazinerul sta ca o pisică plouată, iar d-na Potora lângă patul bărbatului-so se uita la unindoi neînţelegând situaţia. În momentul acesta intra nevasta magazinerului şi rezolută grăbi către doamna Potora.

— Vino iubita mea doamnă, asta nu e plăcut pentru o nevastă tineră — — bărbaţii ăştia sunt grozavi,

teribili, vei avea ocasiune să te convingi — dar soţul d-tale nu e încă om rău — a fost iritat şi nu s'a ştiut predominant — vina o poartă bărbatul meu, nu i-ar fi fost permis să lase lucrul până acolo; — lui i-am spus eu părerea mea — — apoi dacă bărbatul d-tale se va desbăta.

— Se va desbăta??! — strigă nevasta înfuriată — d'apoi el e beat? — —

li privi pe toţi trei pe rând, dar cu toţii tăceau.

— Nu trebuie să i-o iai în nume de rău draga mea doamna reflecta soţia magazinerului.

— Nu-i nici vorbă! zise ea luându-i ambe mâinile, sînt prea fericită! — — —

Omenilor care au grăbit să caute în pădure pe rănit vrînd ne vrînd au trebuit să le spună ceva, ca să nu devie afacerea de tot ridiculă.

Mureşan era prea mulţumit, că nepotul său a scăpat aşa uşor din mistificaţia gendarmului.

Şi Ion? — Până în ziua de azi nu a auzit nici măcar un cuvînt de reproş din gura nevestei sale. — Doar fiindcă ar fi mai neprejudicioasă ca alte neveste? — Nu-i vorbă; ei din simplul motiv, că ea a fost cauza la întreagă aventura. —

Ion însă nu uită întâmplarea, el a plătit gendarmului cele 25 cor. şi ea adaus alte 3 cor. pedeapsă pentru că a mers pe loc opit — asta-l irita mai mult şi-l facea să-şi aducă aminte încă mult timp de păţania sa.

Localisată de: **I. Niţu Pop.**

Anchetă cu cetitorii.

(Pro domo)

Lucru neobişnuit o anchetă cu cetitorii. Dar totuşi o facem. E vorba, ca să aflăm opiniunea cetitorilor noştri asupra unei modalităţi de redactare a „Revistei“ pe viitor. „Revista“ vrea să satisfacă trebuinţele cetitorilor săi, de aceea îi şi credem pe cetitori chemaţi în prima linie, ca să se pronunţe.

Toate revistele de acum obicinuese să dea ştiri, noutăţi şi varietăţi, unele într'o estensiune mai mică, altele într'o estensiune mai mare. Se aude însă de multe ori observaţia, că de ce mai e nevoie să se implă revista şi cu ştiri, care le-ai citit deja în foile zilnice? Observaţia aceasta e cu temei. Pentrucă a fi cronicar conştiinţios a mişcărilor din viaţa noastră naţională, culturală, bisericească, şcolară etc., înseamnă a colecta toate ştirile mai importante şi a le da pe scurt şi în revistă. Cine însă urmăreşte şi citeşte foile ce apar zilnic, despre toate acestea are deja cunoştinţă

şi nu mai are nevoie să le aibă colectate la un loc de 2 ori pe lună. Din potrivă cine nu citeşte zilnic foile, are nevoie ca să aibă în scurt ştirile cele mai însemnate şi să aibă cunoştinţa despre faptele mai însemnate, care s'au petrecut în 2 săptămâni.

Spatul revistei noastre nu e mare şi pentru noutăţi nu ne rămâne mult loc. De aceea dăm pîn' acum cât se poate de puţine. Vrem să aflăm deci părerea cetitorilor noştri, că avînd în vedere trebuinţele lor, ar dori, ca să aibă o cronică mare cu tot felul de noutăţi, sau află de mai corespunzător de a da ştiri cât mai puţine, iar altfel de material literar mai mult.

Rugăm dar pe cetitorii noştri, ca pe o *cartă postală* adresată la redacţie, să se pronunţe în număr cât de mare asupra acestei chestiuni. E de ajuns dacă se scriu câteva cuvinte d. e. dorec cronică mare, sau:

doresc alt material literar. Răspunsurile, ce ne vor sosi dela cetitori, le vom lua de directivă și în viitor vom redacta „Revista” în acest punct după dorința exprimată de *majoritatea* cetitorilor noștri.

Răspunsurile rugăm să mi se trimită până la 1 Februarie vechiu.

Resultatul anchetei îl vom aduce la cunoștința cetitorilor într-unul din proximi numeri.

Dr. Victor Onișor.

CRONICA.

Probleme actuale în viața noastră națională. Sub acest titlu a apărut în broșură din pana distinsului publicist „Săgeată” o serie de articoli politici de mare însemnătate pentru actualul stadiu al vieții noastre naționale. Espinerea vie și plăcută, vederile clare, chipul de analiză admirabilă a stărilor noastre, concluziunile corecte și judecata sănătoasă ce transpiră în acești articoli, te fac să-ți cotești cu o deosebită plăcere. În adaus e seria de articoli „Tinerimea,” cari arată modalitățile, cum trebuie să se lecuiească nenorocitele stări și vederi, în cari se află azi tinerimea noastră. — Broșura aceasta actuală de 217 pag. o recomandăm cu căldură. Se poate comanda la „Tipografia soc. pe acții” în Sibiu cu 1 cor.

Capelan în Bistrița. În fine s'a resoltat și ardenta chestiune a capelanatului gr.-cat din Bistrița. În această funcție a fost denumit d-l *Ciril Negruțiu*, fost preot în Herina. La sărbătorile Crăciunului a și fost instalat

Preseara Anului nou a fost serbată după bunul obicei și de Români din Bistrița. Din acest prilej s'a dat în sala dela „Regele Ungariei” un concert. la care au debutat d-șoarele Domide, Poruțiu, Mânăstirean, d-nii Leonida Domide și Aurel Iuga. Bineventarea anului nou a făcut-o d-l protopop Domide. După concertul bine succes a urmat dans.

Concert în Năsăud a dat Reuniunea româna de cântări de aeolo în 18 Ianuarie cu un bogat program. la sfârșitul căruia s'a jucat și o pesă teatrală. După concert a urmat joc. — Tot în Năsăud se va aranja în 1 Febr. o petrecere cu joc pentru copii, care se va începe cu piesa teatrală „In imperația adevărului.” comedie într-un act, ce va fi jucata de 15 școlarițe a școalei fund. de fetițe.

Serată literară-musicală, a ținut societatea „Inocențiu M. Clain” a teologilor din Blaj. în 26 Ianuarie a. e. cu următorul program: 1. Cuvint de deschidere: rostit de președ. soc. I. S. Frațila. 2. C. G. Porumbescu: „Marșul Economilor” chor bărbătesc. 3. Oct. Popa: „Secta Pocăiților” disertație. 4. I. Vidu — A. Popovici: „Răsunetul Ardealului” chor barb. 5. G. Coșbuc: „Pașa Hassan” declamare de Nic. Ticăciu. 6. Verdi: „Il trovatore” violin solo de A. Popovici, acompaniat la pian de prof. Iacob Mureșan. 7. E. P. Pécuar: „Cuvint festiv.” 8. I. Vorobchievici: „Ciasul reu” baladă de Alexandri. chor bărbătesc. 9. Șt. V. Veltian: „Pribeag” poezie orig. 10. * * * „Monolog,” predat de I. Tătar. 11. F. Wagner: „Pajura dublă” marș chor bărbătesc. 12. Cuvint de închidere: rostit de președ. soc.

Minunea științii medicale. Un pacient de minune a fost prezentat în una din Duminecile trecute medi-

cilor din Timișoara. Henric Landeklos, bărbat cam de 30 de ani, german de origine, înainte de asta cu un an și jumătate a participat în războiul din Africa sudică și a fost vulnerat în lupta dela Spionkop. După propria istorisire, ranit fiind de un gloanț de revolver, a ajuns în captivitatea Englezilor. Legându-i-se rana provisor pe câmpul de luptă, a fost transportat în Ladysmith în spitalul de câmp. Aici i s'a scos gloanțul din plămâna împușcată și a zăcut bolnav mai multe luni, scăpat din captivitate, a ajuns în Paris, unde s'a supus unei noue operații. Mai târziu în Aussterdam a fost din nou operat. Dar ne fiind de tot vindecat, a mers în Freyburg, la vestitul profesor Krake, care i-a scos de tot plămâna stângă. De atunci se bucură de cea mai bună sănătate, are apetit minunat, doarme bine și poate respira bine cu plămâna rămasă. Numai urecatul de scări îi e greu. — Medicii prezenți au vizitat rana și și-au exprimat mirarea asupra operației măiestre făcute de profesorul Krake. În partea stângă a peptului se poate vedea o apertură cam de o palmă de lungă și 3 degete de lată, prin care se poate vedea, ba se poate intra cu mâna în cavitatea peptului. Marginile aperturii sunt captușite cu o peliță de pele întoarsă înăuntru. Cavitatea stângă a peptului încă e izolată cu o peliță din pelea esternă de cavitatea dreaptă. Prin acest părete străvezetor se poate vedea cu ochiul liber mișcarea inimii și lăgirea și contragerea plămânei din dreapta. Se vede și cum lipsește plămâna stângă.

Gâcitură de schimb.

Următoarele 7 cuvinte sunt a-se transforma, prin înlocuirea literei mijlocie cu alta litera în 7 cuvinte noue. Dacă deslegarea e corectă, atunci literile nou înlocuite ne dau titlul unei reviste bine cunoscute. —

SOTIA, PLECI, ARGAT, PLACE.
GONIT, FRAGI, FRIGĂ.

Nițu.

— 0 —

POSTA REDACȚIEI.

I. S. autorul epigramelor publicate în nrul 1 nu e identic cu dl I. S. în Lipsca amintit în posta redacțiunii din acelaș nr.

M. P. în Barra. Hymene se publică numai pe basă de bilete lipărite.

I. P. R. Primit cele 2 lucrări, cari se vor publica.

I. P. preposit capit. în Gh. Vă mulțumim cu căldură pentru felicitări.

V. B. M. în B. Vă vedem cu plăcere totre num. celori revistei.